

ע"פ 1222/17 - שארי אבו גנאם, האדי אבו גנאם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 1222/17

לפני: המבקשים:
כבוד השופט נ' הנדל
1. שארי אבו גנאם
2. האדי אבו גנאם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בת"פ 37562-04-15 שניתן על ידי כבוד השופט מ' ברנט

תאריך הישיבה: ט"ז בשבט התשע"ז (12.2.2017)

בשם המבקשים: עו"ד איתן און

בשם המשיבה: עו"ד איתמר גלבפיש

החלטה

1. מונחת בפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל של 5 שנים שנגזר על כל אחד מהמבקשים. ברקע הדיוני, ערעור על חומרת העונש שהושט על המבקשים בגזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (ת"פ 37562-04-15, כבוד השופט מ' ברנט).

הסניגור הדגיש כי כל אחד מהמבקשים שהה במעצר תקופה של 14 חודשים, טרם שחרורם במהלך המשפט. המבקשים נעדרו עבר פלילי. להשקפת הסניגור, ישנה אפשרות שערכאת הערעור תתערב, למשל עד כדי הפחתת עונש המאסר לשנתיים ימים. אם כך, ממשיך וטוען, הרי שאם המבקשים יתחילו לרצות את עונשם בשלב זה, טרם שמיעת הערעור, עלול להיגרם מצב בו הם יהיו במאסר תקופה העולה על התקופה שתקבע בגזר הדין – בהנחה שיזכו לשחרור מוקדם. לביסוס עמדתו, הדגיש הסניגור כי שירות המבחן רואה פוטנציאל שיקומי ביחס לשני המבקשים. בהינתן כך, ובהיעדר עבר פלילי, טענתו היא שיש מקום להורות על עיכוב ביצוע. המדינה מתנגדת לבקשה. צוין כי המבקשים הודו באשמה, וכי העונש אינו נוטה לחומרה.

2. הלכת שוורץ, שניתנה על ידי הרכב מורחב, קבעה את השיקולים הרלוונטיים לבקשה לעיכוב ביצוע (ע"פ 111/99 א שוורץ נ' מדינת ישראל פ"ד נד(2) 241 (2000)). הכלל הוא כי אין לעכב עונש רק מפני שהוגש ערעור, אלא למשל אם הערעור ייתיר היה ובקשת העיכוב תידחה. אמנם הסניגור טוען להתקיימות מצב שכזה – אך לא די בכך. אלא, על הדין בבקשת עיכוב לבחון את המקרה על פי נסיבותיו, וזאת מנקודת מבט ראשונית ומבלי להחליף את ערכאת הערעור שתדון בעניין בהרכב הנדרש.

המקרה חמור. בוצעה אלימות קשה. המתלונן ואשתו של מבקש 1 הם בני דודים. על רקע שיחה בין השניים, התפתח סכסוך בין מבקש 1 לבין המתלונן. בעקבותיו, מבקש 1, מבקש 2 ואחר קשרו קשר לפגוע במתלונן. השלושה הגיעו לאטליז שבו עבד המתלונן, שם התפתח אירוע אלים. כתוצאה מהתנהגות המבקשים, אושפז בבית חולים קטין כבן 14, עובד האטליז, באופן שאובחן בגופו פצע דקירה בחזה אחורי מימין, והוא אושפז ועבר ניתוח. בגופו של המתלונן, שגם הוא אושפז, אובחנו שני פצעי דקירה בגבו מצד שמאל. המבקשים הורשעו בעבירות של קשירת קשר לפשע ובשתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה. מבקש 2 הורשע אף בעבירה של החזקת סכין. בית המשפט המחוזי הטיל עונש מאסר זהה על שני המבקשים. הוא נימק כי אינו רואה מקום להבחין ביניהם, על אף שמבקש 2 הוא שדקר את המתלוננים – משום שמבקש 1 הוא היוזם והמתכנן של האירוע, אשר הצטייד באלה קודם להגעתו לאטליז. זאת בניגוד למבקש 2, שלא הצטייד בכלי – אלא נטל סכין מהאטליז. בנוסף, מבקש 1 הכה את המתלונן מכות נמרצות ואכזריות, בעת דקירתו על ידי מבקש 2.

באשר לשירות המבחן, בתסקיר של מבקש 1 נכתב כי הוא יכול להפיק תועלת מטיפול. במסגרת זו, הומלץ בפני בית המשפט המחוזי, כי במידה ויוחלט לבחון ענישה שיקומית, ניתן יהיה לשלבו בקבוצה לנאשמים שהורשעו בעבירות אלימות, תוך דחיית הדין ב-4 חודשים. באשר למבקש 2, צוין כי המשך טיפול יכול לסייע להפחתת סיכון להישנות עבירות. הומלץ כי אם תקופת המאסר תהיה קצרה, יש מקום להטיל צו מבחן למשך שנה לאחר סיום העונש.

3. בבואי להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע, לרבות המחלוקת בין הצדדים שצוינה לעיל, סבורני כי אין לקבל את עמדת הסניגור וההנחות בטיעוניו. לצורך בקשה זו בלבד, ומבלי להביע עמדה מעבר לכך, הרי שבהינתן חומרת המעשה והפגיעה הממשית בשני אנשים – אזי שגם אם ערכאת הערעור תתערב בעונש, לא עולה בשלב זה כי התקופה תהיה כה משמעותית עד כדי יצירת סיכון שהמבקשים יהיו במאסר מעבר לתקופה הסופית שתיגזר. בנוסף, תינתן הוראה להעניק קדימות מסוימת לשמיעת ערעור זה. בהגיעי למסקנה זו, יודגש כי הכלל בדבר הלכת שוורץ, לפיו אין לעכב ביצוע אלא בנסיבות האמורות, חל ביתר שאת ככל שהעבירה חמורה ועונש המאסר משמעותי. אינני מתעלם מנימוקים לקולא שהעלה הסניגור בבקשה דנא, אך קיים פער בין כך לבין מתן עיכוב ביצוע בנסיבות המקרה.

4. סוף דבר, הבקשה נדחת. על המבקשים להתייבב לתחילת ריצוי עונשם בבימ"ר הדרים, ביום 6.3.2017 לא יאוחר מהשעה

10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותם תעודת זהות או דרכון. על המבקשים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

המזכירות תיתן קדימות מסוימת לשמיעת הערעור בתיק זה.

ניתנה היום, י"ז בשבט התשע"ז (13.2.2017).

ש ו פ ט